

RAMON TORRES I CARRERAS

* 1879 - † 1951

El dia 5 de setembre de 1951 morí a Sant Cugat del Vallès el doctor Ramon Torres i Carreras. Tenia setanta-dos anys, però el seu esperit era jove i optimista. En la història de la Radiologia a Catalunya el nom de Torres i Carreras serà sempre a primer pla. A iniciativa seva fou constituïda a Barcelona la primera entitat catalana d'electròlegs i de radiòlegs, el 1930.

Animador destacat de l'obra dels Congressos biennals de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana, fou diverses vegades membre de les comissions organitzadores i participà amb meritíssimes comunicacions a les sessions científiques. Contribuí assiduament a la publicació de la revista «La Medicina Catalana» i ha deixat publicades també notables monografies sobre temes de terapèutica radiològica.

L'íntima i generosa col·laboració mantinguda per Torres i Carreras a les nostres recerques permeté d'arribar a la demostració que els raigs Roentgen, adequadament filtrats i dosificats acuradament, tenen una acció d'estímul sobre els teixits endocrins i, gràcies a aquesta funció estimuladora, poden proporcionar resultats espectacularment beneficiosos en situacions endocrines deficitàries. La bibliografia sobre aquest tema comença el 1928, amb l'article que inaugurà la publicació barcelonina, malauradament efímera, «Monitor Mèdic». Simul·làniament, el mateix any i amb lleugeres variants, aquest mateix treball fou recollit per «Endocrinology» de Los Angeles (Califòrnia), «Treballs de la Societat de Biologia de Barcelona» i «Vida Nueva» de l'Havana. Del 1928 al 1940, aquesta transcendental innovació terapèutica fou acollida, a base de nova casuística, i revalorada a les planes de la «Revue Française d'Endocrinologie» de París, «La Medicina Catalana» i la «Revista de Diagnóstico y Terapéutica Físicas» de Barcelona i, finalment, a «Strahlentherapie» de Berlín.

Paral·lelament a aquests treballs, Torres i Carreras, amb l'estimabilíssima col·laboració de Bosch i Solà, publicà nombrosos articles a «La Medicina Catalana» i monografies diverses sobre el tractament roentgenològic de les afeccions hipertrofiques i sèptiques de l'anell de Waldeyer, els quals treballs li valgueren una calorosa felicitació del professor Cambrelin de Brusselles i ara són utilitzats amb gran entusiasme, però sense indicar-ne la procedència, pels radiòlegs i oto-rino-laringòlegs nord-americans. L'Editorial Salvat li publicà, el 1941, el volumet *Mil casos de infecció crònica del anillo de Waldeyer, con o sin hipertrofia amigdalina, tratados por rayos Roentgen*, i, el 1942, el seu notable manual de medicina pràctica *Roentgenoterapia eficaz*, que s'esgotaren ràpidament i que caldria reimprimir a benefici dels metges joves i dels malalts.

Havia estat propulsor dels estudis esperantistes a casa nostra i, a través de la llengua de Zamenhoff, contribuï intensament a fer conèixer les activitats culturals catalanes arreu del món.

Fou sempre un gran amic de l'INSTITUT.

LEANDRE CERVERA